

1. KAPITOLA

Izbu náhle zaplnilo šero, hoci bol máj a denné svetlo sa predlžovalo. Vyzrela som z okna môjho jednoizbového bytu. Obloha bola zatiahnutá tmavými mračnami, niekoľko kvapiek už pokropilo chodník pred bytovkou a vyzeralo to na riadnu búrku.

Schúlila som sa na pohodlnú bledohnedú pohovku, viečka sa mi zatvorili a možno práve chmúrne počasie vo mne navodilo pocit nostalgie. Veď ešte pred niekoľkými mesiacmi som tu bývala s Ivanom Pavlíkom.

Kolkokrát sme sedeli na balkóne, pozorovali, ako sa kvapky vody plazili po skle a ticho sme sa rozprávali? Kolkokrát sme sa k sebe tisli na tejto pohovke a pozerali televízor? Smiali sa na hlúpostiach?

A teraz väzenie!

Pri tom pomyslení aj po štyroch mesiacoch mnou prebehli zimomriavky.

Čítala som, že v súčasnosti sú väznice vybavené najmodernejším televízorom, knižnicou, posilňovňou, ale ani ten najväčší luxus by som nemenila za možnosť slobodne sa pohybovať a ísť všade tam, kam sa mi zachce bez toho, aby niekto sledoval každý môj pohyb. Aby niekto iný riadil môj život. A pri predstave, ako si ďalší spoluväzeň spraví zo mňa osobného sluhu, zmláti ma pre maličkosť, alebo nebudaj ma núti k intímnostiam, som pocítila v žalúdku ťažobu.

Liliana Kollárová, pozeráš príliš veľa kriminálok. Radšej by si sa mala zamerať na svoj život! Silou vôle som sa nútila nemyslieť na Ivana, no nepodarilo sa mi to. Čoraz viac som sa vnárala do spomienok.

V prvých mesiacoch mi Ivan pripadal ako ideálny partner, mali sme rovnaké záujmy a dalo sa s ním debatovať o čomkoľvek. Niekoľkokrát sme si vyšli do podniku aj s mojou sesternicou Annou Danišovou a až ona si všimla, že Ivan si objednával drinky čoraz častejšie. Niežeby sa spíjal do nemoty, bol vulgárny a nekontroloval sa. To nie. Zvykol si však naliať niekoľko pohárov vína aj doma a ja som si až neskôr uvedomila, že sa to stáva jeho každovečerným pravidelným rituálom.

„Vravel som ti, že pred tebou som mal dievča, s ktorým sme plánovali spoločný život a ona si to náhle rozmyslela. Našla si iného. Po rozchode som bol sklamaný, večery som trávil pri telke a s plným pohárikom sa ľahšie zabúda na samotu,“ odvetil Ivan na moju otázku, prečo popíja.

„To bolo predsa pred tromi rokmi. Teraz už nie si sám. Sme spolu,“ dôvodila som Ivanovi.

„Lili, nepijem žiadne lacné krabicové čučo na oblbnutie zmyslov a vymytie mozgu, ale značkové víno. A to je dobré na krv, tlak, pomáha sa uvoľniť, navodí príjemné pocity. Z medicínskeho hľadiska prospieva zdraviu a samotní lekári odporúčajú vypíť aj pol litra denne. Pokojne si to over na internete, ak mi neveríš. Okrem toho, nalejem si jedine počas víkendu a občas večer,“ obhajoval sa a nabádal ma, nech si to preštudujem, ak mu neverím.

Neriešila som to. Veď aj ja som si sem-tam dala alkohol, ale to sa stávalo čoraz zriedkavejšie. Ivana som ľúbila a vo vzťahu som sa riadila mottom – neobmedzuj, nechaj tomu druhému slobodu na nádyh.

Až jedno ráno, bežiac do práce, som pred panelákom zistila, že môj mobil zostal v byte. Vrátila som sa poň.

„Ivan, nemal by si piť!“ zdrevenela som na kuchynskom prahu.

Opäť sa ozvala neviditeľná kontrolka v mojej hlave, keď som ho našla s fľašou vína v jednej ruke a pohárom v druhej. V poslednom čase sa sťažoval na ranné bolesti hlavy. A zrazu toto!

Na môj hlas sa mykol a tvárou mu prebehol pocit previnenia.

„Miláčik, mám prísneho šéfa, závistlivých kolegov a stresy v robote. Dnes predstavujem veľmi dôležitý projekt. Potrebujem sa odreagovať, získať nadhľad a dodať si sebavedomie. Pochop to! O nič iné nejde,“ presviedčal ma zanietene. Bolo očividné, že nie je nadšený z môjho, pre neho nevhodného príchodu a víno náhlivo položil na kuchynský pult.

„Podľa mňa by si mal projekt predstaviť s jasným úsudkom.“

„Božemôj, vystrájaš, akoby som vypil prinajmenšom celú fľašu, pritom som si nalial iba jeden pohár. Minule som si pred dôležitou prezentáciou tiež dal dve deci, bol som suverénny a sebaistý,“ priznal podráždene, odkladajúc prázdny pohár do drezu. Ak však dúfal, že ma týmto argumentom obmäkčí, mýlil sa. „Šéf ma chválil, potľapkával po pleci a dával ma za príklad ostatným kolegom, čo sa často nestáva. Som trémista, to predsa vieš. Zaseknem sa, a teraz si v žiadnom prípade nemôžem dovoliť blamáž,“ pristúpil ku mne, objal ma a na kútik úst mi vtlačil bozk páchnuci vínom.

„Ideš autom,“ nepritúlila som sa k nemu ako zvyčajne. Meravo som stála na mieste.

„Miláčik, nerieš! Je to len víno. No už si mala byť na ceste do roboty a ja tiež. Podme!“ s ľahkosťou mi brnkol po nose a snažil sa ma postrčiť k dverám.

„Nalievaš si každý večer a práve som zistila, že aj pred pracovnou dobou,“ nepohla som sa z miesta. Napriek uisteniu o super pocite bol dosť nervózny. Poznala som to podľa jeho mimiky. Nepatrne mu pošklbávalo pravým kúti-
kom úst.

„Nebud' smiešna, nepijem každý večer,“ ohradil sa dotknuto Ivan.

„Piješ! Len sa poriadne zamysli.“

„Lili, prestaň! Ponáhľam sa a nemám čas na banálne škriepky,“ obišiel ma a vyrazil z bytu.

Bolo chybou, že som to nechala tak. Aj keď sa v ten večer vrátil šťastný a projekt odprezentoval na výbornú. Už vtedy som mala pritvrdiť a nenechať sa odbiť sladkými rečami. Nemala som podľahnúť emóciám a dať na jeho presvedčanie, že je v neustálom kolotoči a neopája sa do nemoty.

Postupne sa začali uňho prejavovať depresie a zaháňal ich tvrdým alkoholom. Robil to tak rafinovane, že som to spočiatku vôbec nepostrehla. Práve naopak. Bola som presvedčená, že si vzal moje slová k srdcu a pitie obmedzil.

Až neskôr som sa dozvedela, že dokonca aj fľaše kupoval v rôznych obchodoch, aby nebol v malom meste, ako je Hlohovec, nápadný a nebudaj sa mi nedonieslo niečo od známych do uší. Okrem týchto šikovných manévrov sa mu narastajúcu závislosť darilo maskovať aj preto, lebo sa ku mne nepre-
stahoval nastálo. Dosť často prespával u rodičov.

Kvalitné pitie niečo stálo a celé to prasklo, keď si Ivan začal požičiavať peniaze. Ozval sa kamarát, ktorý chcel vrátiť dlžobu. Potom ďalší. Vysvitlo, že hotovosť, ktorú dlhoval iným ľuďom, sa vyšplhala na dvetisícpäťsto eur. Hnevala som sa na Ivana pre jeho nezodpovednosť, on si vyčítal zlyhanie a dušoval sa, že alkoholu sa viac nedotkne. Po ďalšom telefonáte, v ktorom sa majiteľ dožadoval svojich peňazí, som ho pristihla, ako sa vykláňa z balkóna a keď si prehodil nohu cez zábradlie, naozaj to vyzeralo, že v zúfalstve skočí.

To som nemohla dopustiť!

Prislúbila som mu peniaze požičať.

Ivan niekoľko týždňov sekal dobrotu, potom to začalo znovu. Ozývali sa nespokojní veritelia a naše spolužitie sa zmenilo na peklo. Hádky, výčitky, nervozita, až som jedného dňa povedala: Dosť!

Dala som Ivanovi ultimátum: „Protialkoholické liečenie alebo rozchod.“

„Nepotrebujem pomoc! Mám svoj systém a zvládam to. To ty ma nechápeš, preto ťa nebudem zdržiavať ani prosiť, aby si mi dôverovala a dala mi ešte šancu!“ rozčúľil sa a bez zaváhania si vybral. „Medzi nami viac nie je čo riešiť!“

Zrazu som večer čo večer trávila doma s ovládačom v ruke a zamestnávala ma myšlienka, či som sa neunáhnila. Azda by sme sa s Ivanom mohli pokúsiť o nový začiatok. Nechcem zostať sama, zvažovala som sebecky v záchvate ľútosti.

Krátko nato sa ku mne doniesla hrozná správa. Ivan viezol z práce domov kolegu a ako vysvitlo, pred cestou sa posilnil koňakom. V jednej zákrute nezvládol riadenie a mali nehodu. On prežil, jeho spolujazdec však také šťastie nemal a mladá rodina prišla o manžela a otca.

Po niekoľkých dňoch za mnou prišli Ivanovi rodičia a nepekne mi vynadali. Boli presvedčení, že ich syn riadil auto v podnapitom stave, pretože sa nevedel spamätať z môjho odkopnutia. Vraj ja som príčinou toho, že si ich jediný potomok skazil život, a teraz strávi najkrajšie roky za mrežami. Odmietali prijať fakt, že Ivan mal problémy s pitím už dlhší čas a rafinovane ich tajil.

Obvinenia Pavlíkovcov ma ešte stále boleli. Ivanov otec mi bol veľmi sympatický a považovala som ho za férového muža, no teraz si odmietol vypočuť moje vysvetlenie. Na druhej strane som chápala aj jeho otcovskú zaslepenosť.